

Arrest

nr. 184 600 van 29 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 oktober 2016 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 22 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 oktober 2016 werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering afgegeven.

1.2. Op 2 november 2016 werd verzoeker van het grondgebied verwijderd.

1.3. Eveneens op 13 oktober 2016 werd aan verzoeker een inreisverbod van 8 jaar opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

"INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten;
naam:

[...]

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd,
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 13/10/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, vierde lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: Overeenkomstig artikel 74/11, §1,4^o alinea van de Wet 15/12/1980:

EO Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van zes / acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene heeft in het formulier hoorrecht verklaard geen familie en geen duurzame relatie in België te hebben

Op 30/08/2016 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 12 maanden gevangenisstraf door de rechtbank van Antwerpen voor diefstal met braak, inklimming, valse sleutels.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, en van de materiële motiveringsplicht. Hij licht het enig middel in de synthesesamenvatting toe als volgt:

"Enig middel

Schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet

Schending van de materiële motiveringsplicht

11.1.1. Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt dat in principe slechts een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd kan worden.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen.

Sowieso dient er te allen tijde rekening te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

11.1.2. Ten tweede stelt artikel 74/11, §1, vierde lid dat een inreisverbod van meer dan vijf jaar kan worden opgelegd, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Ook dan dient uiteraard weer op duidelijke en ondubbelzinnige wijze gemotiveerd te worden omtrent de duur van het inreisverbod.

Hoewel de bestreden beslissing initieel stelt "(...) wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd", stelt ze verder:

"Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van zes / acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid."

Dit is aldus tegenstrijdig en verwarrend. Welke termijn is het nu precies?

De materiële motiveringsplicht gebiedt nochtans dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

11.1.3. In casu is het dus niet duidelijk of de motivering van de verwerende partij dient om een inreisverbod van 8 jaar te schragen, dan wel één van 6 jaar.

Ten onrechte houdt de verwerende partij in haar nota met opmerkingen voor dat het loutere feit dat verzoekende partij 'geseind' werd voor acht jaar.

Het is immers de thans bestreden beslissing die de basis vormt voor de seining en niet omgekeerd.

Als de thans bestreden beslissing niet deugdelijk en ondubbelzinnig gemotiveerd wordt, dan is de seining ook onterecht.

Omgekeerd kan echter niet gesteld worden dat de duur van de seining een dubbelzinnige en intern tegenstrijdige beslissing zou 'corrigeren'.

Verwerende partij kan moeilijk toch moeilijk beweren dat 6 dan wel 8 jaar allemaal hetzelfde zou zijn?!

11.1.4. Niet alleen *ratione tempore* is het inreisverbod onduidelijk, ook *ratione loci* is het niet duidelijk over welk gebied dit inreisverbod zich uitstrekt.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten wel een afbakening van het grondgebied bevat doet in casu niets ter zake.

Niet alleen is het inreisverbod een afzonderlijke beslissing; daarnaast kan een bevel om het grondgebied te verlaten objectief gezien ook een andere reikwijdte *ratione loci* hebben. Albanezen zijn voor het binnenkomen van de Schengenzone immers vrijgesteld van de visumverplichting. Dat betekent dat ze drie maanden kunnen verblijven in de Schengenzone zonder speciale formaliteiten of specifieke documenten (afgezien van hun paspoort zelf).

In casu -onder meer door de opgelopen gevangenisstraf van 12 maanden waarvan de verzoekende partij er 6 maanden heeft uitgezeten- was de termijn van drie maanden om in de Schengenzone te verblijven aldus overschreden.

Bijgevolg valt het logisch te verklaren dat het bevel om het grondgebied te verlaten op de hele Schengenzone betrekking heeft. De termijn van drie maanden in de Schengenzone werd immers overschreden.

Dit laatste impliceert echter niet automatisch dat het inreisverbod (voornamelijk gebaseerde op de openbare orde-inbreuk in België) *mutatis mutandis* ook de hele Schengenzone zou omvatten.

Er kan niet anders dan worden vastgesteld dat het inreisverbod *ratione loci* niet gemotiveerd is, waardoor de materiële motiveringsverplichting (strikt genomen eigenlijk eerst en vooral de formele motiveringsverplichting) werd geschonden. Ook hierover gaat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen niet verder dan het citeren van het inreisverbod zelf.

11.1.5. Bovendien is dit laatste ook feitelijk zeer relevant voor de verzoekende partij aangezien zij een zus en schoonbroer heeft in Oostenrijk.

Mag zij deze de komende 6 of 8 jaar nog gaan bezoeken (aangezien zij als Albanees van de visumplicht is vrijgesteld)? Omvat het inreisverbod de hele Schengenzone of enkel België? Verwerende partij mag in haar nota met opmerkingen dan wel beweren dat zij een inreisverbod van 8 jaar heeft opgelegd; dit blijkt alvast niet duidelijk en ondubbelzinnig uit de bestreden beslissing zelf!

Als het inreisverbod de hele Schengenzone omvat, waarom werden dan blijkbaar enkel vragen gesteld over een duurzame relatie in België (cf. bestreden beslissing)?

Als het inreisverbod enkel België zou betreffen, waarom werd dit dan niet geëxpliciteerd in de bestreden beslissing? Hieromtrent geeft de nota met opmerkingen geen enkele repliek!

De thans bestreden beslissing creëert aldus alleen maar verwarring en creëert grote rechtsonzekerheid in hoofde van de verzoekende partij...

11.1.6. Een uitgebreide en duidelijke motivering en afbakening van het inreisverbod is in casu zeer belangrijk gelet op de discretionaire bevoegdheid van de verzoekende partij om in casu een inreisverbod van 0 - meer dan 5 jaar op te leggen.

Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist.

11.1.7. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de materiële motiveringsplicht en van artikel 74/11, §1, lid 1 en lid 4 Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij volhardt. Het middel is ernstig en gegrond."

2.2. Na een duiding van de van toepassing zijnde wetsbepalingen formuleert verzoeker als eerste concrete grief dat de motivering van bestreden beslissing faalt aangezien niet duidelijk is of aan verzoeker een inreisverbod van zes jaar, dan wel acht jaar, werd opgelegd.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt evenwel duidelijk dat een inreisverbod van acht jaar werd opgelegd. Reeds in de eerste zin van de bestreden beslissing staat uitdrukkelijk dat het een inreisverbod van acht jaar betreft. Ook in de laatste zin wordt uitdrukkelijk gemotiveerd dat een inreisverbod van acht jaar proportioneel is. Het feit dat in een zin in het *corpus* van de beslissing met betrekking tot de toepassing van artikel 74/11, §1, 4°, van de vreemdelingenwet de vermelding “zes jaar/acht jaar” niet werd doorgehaald, leidt niet tot een andere conclusie. Uit de lezing van de volledige beslissing blijkt duidelijk dat het hier enkel een vergetelheid betreft, een materiële vergissing, die geen afbreuk doet aan het geheel van de bestreden beslissing. Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat hij uit de bestreden beslissing niet kan opmaken of het inreisverbod voor zes jaar, dan wel acht jaar, geldt.

Waar verzoeker verder aanvoert dat het inreisverbod ook *ratione loci*, onduidelijk is, kan hij evenmin worden bijgetreden. Verzoeker betoogt dat het inreisverbod niet voor de hele Schengenzone kan gelden en enkel betrekking heeft op de inbreuk op de openbare orde in België. De bestreden beslissing vermeldt duidelijk dat aan verzoeker een bevel werd gegeven om het grondgebied van België te verlaten “*evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschik over de documenten die vereist zijn om zich er naar toe te begeven.*” Vervolgens wordt gemotiveerd dat het inreisverbod gepaard gaat met dit bevel. Artikel 1, 8°, van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als “*de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering.*”

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St.*, Kamer, 2011-2012, 1825/001, 16) blijkt verder:

“Door het inreisverbod wordt de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn verboden. De terugkeerrichtlijn is een hybride richtlijn, die enerzijds deel uit maakt van het Schengen acquis en anderzijds van het gewone acquis met betrekking tot illegale immigratie. Met “het grondgebied van de Lidstaten”, wordt bedoeld de 25 lidstaten van de EU (met uitzondering van UK en Ierland die geen deel uitmaken van het Schengen-grondgebied en die hebben besloten tot een opt-out met betrekking tot deze richtlijn) en de 4 geassocieerde Staten (Zwitserland, Noorwegen, Liechtenstein en IJsland).”

Aldus blijkt duidelijk dat het inreisverbod geldt voor het hele Schengengrondgebied, behalve voor de lidstaten waarvoor verzoeker over een geldig verblijfsdocument beschikt. Verzoekers kritiek kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker aanvoert dat hem enkel vragen werden gesteld omtrent een duurzame relatie in België, en niet over andere familie in de Schengenzone, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) er op dat dit een hypothetisch betoog is. Verzoeker verklaart in zijn middel thans dat hij een zus en schoonbroer heeft in Oostenrijk, doch maakt hij daarmee niet aannemelijk dat hij daadwerkelijk een verblijfsrecht wenst te krijgen in een lidstaat van de Schengenzone. De loutere verwijzing naar de aanwezigheid van het gezin van een meerderjarige zus in een andere Schengen-lidstaat, zonder enige verdere duiding, is niet van aard afbreuk te doen aan de motivering van de beslissing. Bovendien kan de verzoekende partij, zo hij alsnog zou wensen om familiale redenen aanspraak te maken op enig verblijfsrecht, de opheffing of opschorting van het inreisverbod vragen, zoals bepaald in artikel 74/12, §1, van de vreemdelingenwet. Er dient tevens gewezen te worden op artikel 11.4 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven.

Deze bepaling stelt : “*De lidstaat die overweegt een verblijfstitel of een andere vorm van toestemming tot verblijf af te geven aan de onderdaan van een derde land jegens wie een door een andere lidstaat uitgevaardigd inreisverbod geldt, pleegt vooraf overleg met de lidstaat die het inreisverbod heeft*

uitgevaardigd en houdt rekening met diens belangen, overeenkomstig artikel 25 van de Schengenuitvoeringsovereenkomst.”

Waar verzoeker tenslotte aanvoert dat er een strengere motiveringsplicht rustte op de verwerende partij aangezien zij een inreisverbod van meer dan vijf jaar heeft opgelegd, blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat wel degelijk een specifieke motivering wordt opgelegd waarom aan verzoeker een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd, na vastgesteld te hebben dat verzoeker geen familie of duurzame relatie heeft in België en dat verzoeker recent werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 12 maanden wegens diefstal met braak, inklimming en valse sleutels. Op grond van deze elementen, samen genomen met verzoekers illegaal verblijf, wordt een inreisverbod van acht jaar niet disproportioneel geacht. Verzoeker voert geen elementen aan waaruit kan blijken dat deze motivering niet afdoende zou zijn.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT